

Юля і пунсовая кнопка-паўза

Юля так старанна вадзіла зубной шчоткай па дальнім зубе, што пена выскачыла ў люстэрка белай каметай. Дзяўчынка спынілася, выплюнула вадку і нахмурылася. Заўтра тата павядзе яе да стаматолага, а яна дагэтуль не ведала, што там робяць. У яе галаве кабінет ужо стаяў велізарны, з крэслам, якое глытае дзяцей, і люстэркам, у якім зубы выглядаюць, нібы камяні ў пячоры.

— Тата, а раптам урач адразу пачне штосьці свідраваць? — спытала Юля, выціраючы вусны ручніком. — І я нават не паспею сказаць, што не гатовая.

Тата Андрэй прысеў побач, каб глядзець ёй проста ў вочы.

— Заўтра будзе прасты агляд. Але табе не трэба ісці туды з таямніцай у жываце. Спытай усё, што захочаш. Можна нават папрасіць урачку паказаць кожны крок раней, чым яна яго зробіць.

Юля паклала сваю блакітную шчотку ў шклянку шчаціннем угару. Яна вырашыла: не будзе маўчаць. Яна даведаецца, што чакае яе ў тым дзіўным крэсле.

На сталае за сняданкам тата намаляваў
на аркушы тры кружкі: зуб, маленькае люстэрка
і крэсла. Юля дамалявала чацвёрты — пунсовы
круг з далонькай пасярэдзіне. Яна не ведала,
навошта ён патрэбны, проста ёй хацелася, каб
у малюнку была рэч, здольная спыніць любую
паспешнасць. Аркуш яна склала ўдвая і схавала
ў кішэню жоўтага світра. Потым яшчэ раз
пачысціла зубы, ужо без камет, але з такой
сур'ёзнасцю, нібы рыхтавалася да гутаркі
з каралём.

У чакальні пахла яблычным мылам і паперай. На сцяне вісеў плакат з усмешлівым кракадзілам, які трымаў шчотку так доўга, што яна даставала яму да вуха. Юля ўжо ледзь не засмяялася, але тут заўважыла каля дзвярэй кабінета невялічкую пунсовую кнопку на белым шнуры. Побач была налепка з далонькай. Тая самая далонька, якую яна намалявала раніцай. Юля сціснула ў кішэні складзены аркуш.

— Юля, заходзьце, калі ласка, — паклікала доктарка Лада.

Кабінет не быў падобны да пячоры. На паліцы стаялі шклянчкі, у кутку ціха гудзеў маленькі шафак, а пасярэдзіне чакала шырокае крэсла. Яно было блакітнае, гладкае і зусім не выглядала галодным. Але над ім вісела вялікая лямпа, і Юля адразу прыліпла да татавых пальцаў.

— Я хачу ведаць усё наперад, — сказала яна. — І каб нічога балючага.

— Гэта выдатны план, — кіўнула доктарка Лада. — Сёння я толькі палічу твае зубы, пагляджу іх люстэркам і праверу, ці добра ім жывеца.

Доктарка не пасадзіла Юлю ў крэсла адразу. Спыра яна паклала на далонь маленькае стаматалагічнае люстэрка.

— Гэта не люстэрка для прычоскі. Яно дапамагае ўбачыць зуб збоку і ззаду. Паглядзі: вось твая шчака, вось ліхтар на столі, а вось тата стаіць дагары нагамі.

— У таты ногі ўверсе! — фыркнула Юля.

Тата памахаў свайму перавернутаму адбітку.
Потым доктарка паказала тонкую трубачку, якая
ўмела ціхенька цягнуць ваду, і сказала, што
сёння ёй можа нават не спатрэбіцца праца. Юля
дакранулася пальцам да яе гладкага кончыка
і перастала думаць, што гэта хобат
нейкай машыны.

— А цяпер галоўная рэч, — сказала доктарка Лада і падала Юлі пунсовую кнопку на белым шнуры. — Калі табе трэба перадыхнуць, націскаеш. Я адразу прыбіраю люстэрка, лямпа згасе, і мы гаворым. Можаш таксама падняць левую руку. Паспрабуем?

Юля націснула кнопку. Цікнуў кароткі званочак, і доктарка весела адступіла на крок.

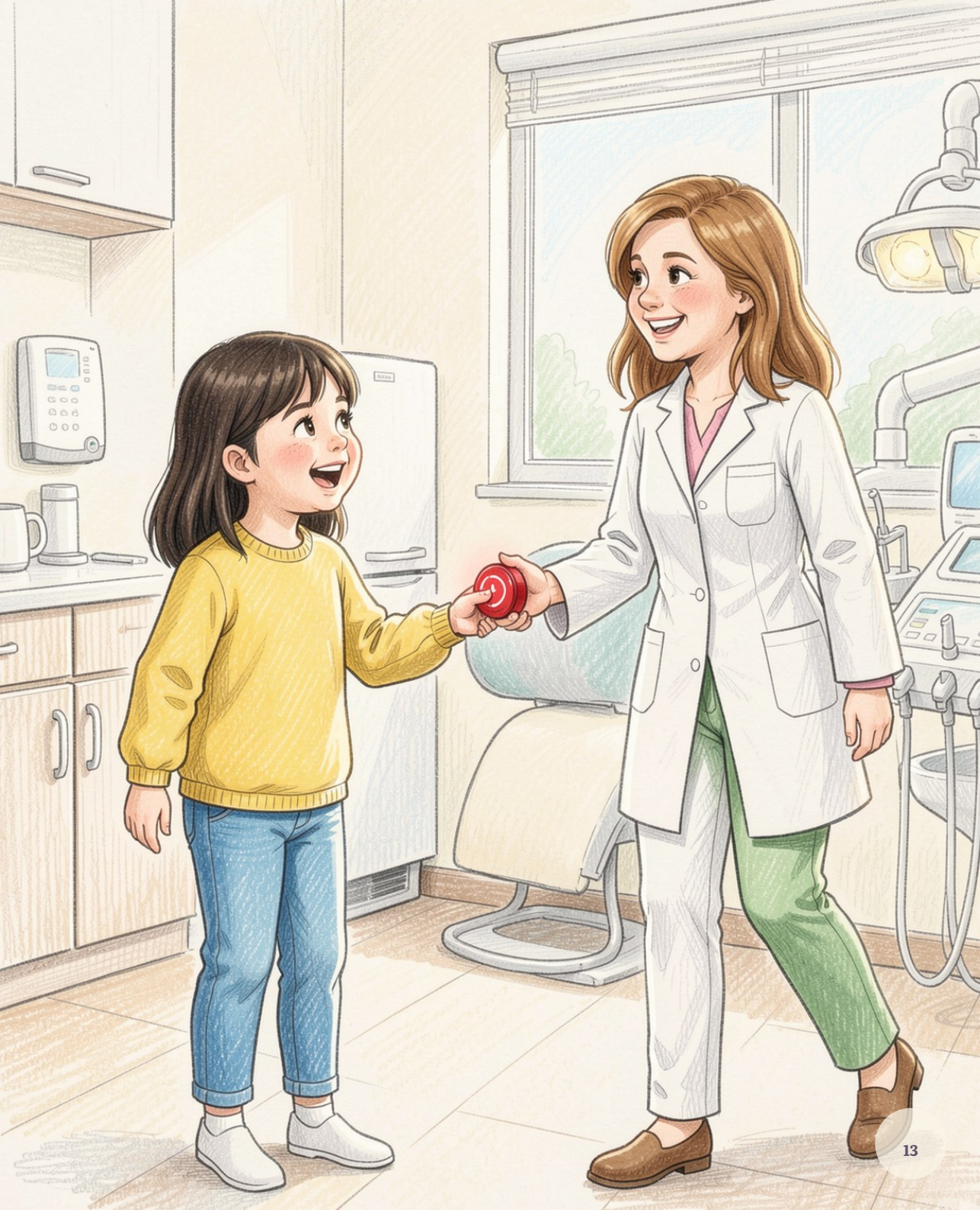
— Паўза, — абвясціла яна.

— Паўза! — паўтарыла Юля.

Кнопка была халаднаватая, круглая і сапраўдная. Дзяўчынка паклала шнур сабе на калені, каб не згубіць.

Крэсла паехала ўніз вельмі павольна, нібы вялікі блакітны ліфт для адной пасажыркi. Юля трымала кнопку правай рукой, а татаву далонь — левай. Лямпа загарэлася. Доктарка Лада лічыла: адзін, два, тры. Люстэрка дакраналася да зубоў лёгка, як кропля да акна. На чацвёртым зубе Юля ўбачыла ў люстэрку штосьці цёмнае і здрыганулася. Ёй падалося, што там жыве чорная дзірка.

Яна націснула пунсовую кнопку.
Лямпа згасла. Доктарка адклала люстэрка, як і абяцала.

— Што ты заўважыла? — спытала яна.
— Там была чорная кропка. Яна страшная?

Доктарка павярнула да Юлі невялікі экран і паказала фота яе зуба.

— Гэта цень паміж двума зубамі. Глядзі, калі я пасвячу з іншага боку, ён знікае. А вось тут на жавальным зубе ёсць дробная плямка, яе трэба добра вычышчаць шчоткай. Ніякай працы з ёй сёння не будзе.

Юля выцягнула з кішэні свой аркуш. На ім былі зуб, люстэрка, крэсла і пунсовая далонька. Усё ўжо адбылося па парадку.

— Я гатовая далей, — сказала яна і сама адпусціла кнопку на калені.

Другі раз люстэрка ўжо не здавалася таямнічым. Юля адкрывала рот, калі доктарка прасіла, і адпачывала, калі хацела праглынуць. Доктарка палічыла ўсе зубы, паглядзела дзёсны і паведаміла, што ў Юлі дванаццаць вельмі стараных зубоў і некалькі такіх, якім варта лепей пазнаёміцца са шчоткай. Калі крэсла вярнулася ўверх, Юля адчула не тое, што ўцякла ад страшнага месца, а тое, што пабывала там сама і ўсё разумела.

Доктарка Лада дала ёй квадратную налепку за смеласць. На ёй усміхаўся зуб у аранжавых акул'ях і трымаў таблічку: «Пытаюся і даглядаю». Юля прыляпіла налепку на свой складзены аркуш, побач з пунсвай далонькай.

— Ты так своєчасова зрабіла паўзу, — сказаў тата.

— Бо кнопка не для таго, каб баяцца, — адказала Юля. — Яна для таго, каб усё растлумачылі.

Дома Юля поставіла блакітную зубную шчотку ў шклянку і доўга разглядала налєпку. Потым яна папрасіла тату ўзяць яшчэ адзін аркуш. На новым аркушы Юля намалявала сябе ў блакітным крэсле, доктарку з люстэркам і тату, які зноў стаяў дагары нагамі — проста таму, што так было смешней. А пунсовую кнопку яна намалявала самай вялікай: не страшнай, а важнай, як маленькі званочак, які слухае тваё «пачакай».

Дабранач.

Створана з любоўю ў TuckBook

Пасля казкі

ГАЛОЎНАЯ ДУМКА

Выбрать один вопрос, который можно задать врачу вместе с взрослым.

ПАГАВАРЫЦЕ ПАСЛЯ ЧЫТАННЯ

После чтения спросите ребёнка: какая часть истории была самой тёплой или смелой сегодня?

А ЗАЎТРА...

На налlepцы Юля заўважае наmaляваны зуб з маленькай зоркай і хоча даведацца, для каго яна прызначаная.

Юля і пунсовая кнопка-паўза

Персанальнае выданне TuckBook

tuckbook.app

Асобнік ТВ-425-809В3С8560

Юля і пунсовая кнопка-паўза

Юля баіцца невядомага візіту да стаматолага, але
разам з татам вучыцца пытацца пра кожны крок
і карыстацца правам на паўзу. У бяспечным кабінце
яна знаходзіць смеласць не маўчаць і разумее, што
веданне робіць страшнае зразумелым.

8 хвілін чытання

TuckBook

ТВ-425-809В3С8560